

indeværende Aar flere Medlemmer. I 1912 afgaar der 4 Medlemmer, i 1913 1 Medlem, og i 1914 afgaar Formanden. Derimod er der et andet Forhold til Stede med Generalauditøren, der, som sagt, er pligtig at have Sæde i Overkriksretten, saa længe han beklæder sit Embede. Man har altsaa ikke ment, at man kunde fratage nogen af de nuværende Medlemmer af Overkriksretten, hverken Generalauditøren den Lønning, som tilfaldt Embedet, da han overtog det, eller de andre Medlemmer den Lønning, der var sikret dem, da de traadte ind i Overkriksretten. Men ved Nybesættelser bliver Forholdet det, at i Fremtiden tilstaa der Honorarer i Henhold til det her foreliggende Forslag, saafremt det ophøjes til Lov. De Besparelser, der ville indvindes ved Vedtagelsen af dette Forslag, ville være godt og vel 10,000 Kr., naar hele Overkriksretten er fornyet, og da Ministeriet finder, at der er Anledning til at spare ogsaa paa dette Felt, anbefaler jeg Lovforslaget, saaledes som det foreligger, til det høje Tings Velvillie.

Rambusch: Naar den højtærede Forsvarsminister oplyste, at der havde været forholdsvis meget lidt Brug for Overkriksretten, er det en Bekræftelse af den Anskuelse, jeg udtalte, da Ændringen i den militære Retspleje, hvorved Overkriksretten blev indført i sin Tid, var til Behandling, en Anskuelse, som i øvrigt deles af alle, der have haft noget med den militære Retspleje at gøre, nemlig den, at det langt, langt overvejende Antal af militære Retssager ikke var af den Beskaffenhed, at de paa nogen Maade foranledigede Appel til en højere Instans. Dermed er naturligvis ikke sagt, at denne højere Instans er overflødig, tværtimod. De faa Sager, der er Grund til at appellere, ere ofte af en saadan Beskaffenhed, at det er af stor Vigtighed at have en saadan Instans, og det er ogsaa givet, at dens Oprettelse er bleven hilst med stor Glæde, det er en høj Grad af Betryggelse at vide, at en saadan Appelinstant eksisterer. Da den paagældende Lov, der ikke er mere end 4 Aar gammel, og som skal ændres nu, var til Behandling i Landstinget, var Tiden langt fremskreden, vi vare et godt Stykke ind i Maj, og der blev ikke ofret stor Opmærksomhed paa Sagen. Vort Partis Ordfører udtalte, at den var en Konsekvens af Ændringen i den militære Retspleje, og Lovforslaget gik i øvrigt ganske uomtalt gennem alle tre Behandlinger. Naar Loven nu saa snart efter atter skal ændres, kan der derimod være Grund til at gaa noget nøjere

ind paa Enkeltheder. Det er meget rimeligt, at man ikke absolut med Hensyn til alle Enkeltheder virkelig har indrettet det saaledes, som det maa anses for rigtigst. Jeg vil da anse det for heldigt, at man underkaster Sagen en noget nøjere Drøftelse.

Der er straks et Par Tvivlsspørgsmaal. Naar der er nævnt Honorarerne for de militære Medlemmer af Overkriksretten, er den umiddelbare Tanke, at Formanden som militært Medlem ogsaa henregnes herunder, men i den gældende Lov nævnes Formanden for sig og bagefter de militære Medlemmer som noget andet. Man kunde altsaa muligvis synes, at der var en Uklarhed til Stede, og det synes ogsaa mærkeligt, at vi, medens vi tidligere have stillet Formanden væsentlig anderledes og givet ham et større Honorar end de andre Medlemmer, nu stille ham paa samme Betingelser som de andre og saaledes, at hans Honorar bliver væsentligt mindre end de civile Medlemmers. Det er et Spørgsmaal, man er bleven gjort opmærksom paa, idet der er rettet en Henvendelse til Tinget eller i alt Fald til Medlemmer af Tinget om at underkaste det Spørgsmaal en nøjere Drøftelse, om der ikke var Anledning til, naar der overhovedet skal udbetales Honorar til de militære Medlemmer, da at stille Formanden noget anderledes, end her er foreslaaet.

Naar man derefter har fundet det passende at tildele de enkelte Medlemmer et Honorar af 50 Kr. for hver Sag, skal jeg ikke inklade mig paa nærmere Kritik deraf. Kun forekommer det mig lidt underligt, at man saa sætter et Maksimum, nemlig 1,000 Kr., som ikke maa overskrides. Er 50 Kr. et passende Honorar for hver Sag, skulde det ikke synes at blive mindre passende, fordi der bliver flere Sager. Ganske vist kan man sige, at man kan regne efter en gros Principet: en større Levering af Varer kan leveres billigere, men jo flere Sager disse Medlemmer faa, desto større Gene paaføres der dem i deres øvrige Virksomhed. Jeg synes derfor ikke, at der er nogen egentlig logisk Grund til at sætte denne Begrænsning.

Saa er det bestemt, at Generalauditørens Virksomhed ikke honoreres særligt. Det er en Forandring, der er tilføjet i Folketinget, og der kan i og for sig være nogen Grund dertil. Men her som saa mange andre Steder er der noget, der taler for og noget imod. Saa vidt mig bekendt er der tidligere fra selve Generalauditørens Side, inden dette her blev foreslaaet første Gang, nævnt, at der heller ikke var Anledning til at honorere Generalauditøren. Men naar man er gaaet den anden Vej og